

DINAH  
JEFFERIES

*Het*  
Griekse huis

Vertaling Erica Disco

HarperCollins



Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.  
Kijk voor meer informatie op [www.harpercollins.co.uk/green](http://www.harpercollins.co.uk/green).

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Dinah Jefferies  
Oorspronkelijke titel: *The Greek House*  
Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland  
Vertaling: Erica Disco  
Omslagontwerp: Villa Grafica  
Omslagbeeld: © Shutterstock; © Adobe Firefly  
Zetwerk: Crius Group, Hulshout  
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2053 2  
ISBN 978 94 027 7759 8 (e-book)  
NUR 302  
Eerste druk juli 2026

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins *Publishers* Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.  
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.  
\* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

[www.harpercollins.nl](http://www.harpercollins.nl)

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

# Hoofdstuk 1

## *Dulcie*

Dulcie kneep haar ogen samen tegen het felle licht dat door de halfopen gordijnen naar binnen viel en wierp vervolgens een blik op de wekker. Ondanks het vroege tijdstip waren de inmiddels welbekende druk op haar borst en het gevoel van naderend onheil al aanwezig. Ze huiverde, maar niet van de kou. Het was immers augustus, en ze was op Corfu. Aangezien ze pas achtendertig was, zou het ook wel geen hartaanval zijn, maar toch werd het akelige voor gevoel dat haar gisteren had bekropen alsmaar sterker. Toen ze haar ademhaling onder controle probeerde te krijgen, lukte het haar een paar tellen lang niet om uit te ademen.

Ze stapte uit bed, trok haar lila kimono aan en stopte een pepermuntje van de glazen schaal op de kaptafel in haar mond. Het beloofde een warme dag te worden en terwijl ze de verkoelende smaak gretig opzoog, veegde ze het zweet van haar voorhoofd. Daarna borstelde ze haar dikke roodblonde lokken met een zilveren haarborstel en stak ze haar haar op in een elegante lage chignon.

Om haar gedachten op een rijtje te zetten pakte ze pen en papier uit het bureau en begon te schrijven. Na een tijdje keek ze op door het gekrijs van de meeuwen en bleef ze stilletjes zitten luisteren en nadenken.

### *Alles valt in duigen.*

Die woorden werden in haar geest gegrift, net zo onuitwisbaar als het traanvormige vlekje op de mouw van haar kimono. De blauwe inktdruppeltjes die haar pen overal achterliet waren een constante bron van ergernis. Altijd zat er wel een vlek op het puntje van haar neus of op haar kin, omdat ze weer eens in gedachten verzonken langs haar huid had gestreken. Dat was de last die iedere schrijver en redacteur moest dragen. Ze legde haar pen neer om uit het raam te staren en snoof de geur van de rozemarijnstruiken in de tuin op.

Na een hele poos slaakte Dulcie een zucht en sprak ze zichzelf in gedachten vermanend toe. Het had geen zin om te piekeren over dingen die ze niet kon veranderen. Wat er ook gaande was op Corfu, het was belangrijk dat zij zich bezighield met háár leven, háár familie. Het werd tijd om zich te wassen en

aan te kleden, want ze had een drukke dag voor de boeg. Later zou ze wel een paar brieven voor haar werk kunnen beantwoorden, al vond ze het met de kinderen om zich heen moeilijk om zich te concentreren.

Na haar bad ging ze in haar ondergoed aan de kaptafel zitten om een vleugje rouge en wat donkerrode lippenstift van Guerlain aan te brengen. Ondertussen vroeg ze zich af hoe de sfeer in de stad vandaag zou zijn. Toen ze hier gisteren met haar gezin aankwam vanuit Merchant's House, hun zomertrekje in het noorden, leek niemand zich op zijn gemak te voelen. Het nieuws over de moorden was nog maar net bekend geworden. Zou de harde realiteit inmiddels zijn doorgedrongen?

Ze zuchtte en spoot wat Tabac Blond op haar polsen, een gewaagde geur waar ze helemaal weg van was. Daarna trok ze een groene zijden jurk van Madeleine Vionnet aan die haar rondingen benadrukte. Hoewel het kledingstuk niet bepaald praktisch was, voelde ze zich er ontzettend begerlijk in. Vanaf een zekere leeftijd leken vrouwen onzichtbaar te worden, maar ze was vastbesloten om dat zo lang mogelijk uit te stellen.

Met kaarsrechte rug liep Dulcie de slaapkamer uit en ging ze naar beneden om de kinderen te halen, want ze had die ochtend met haar goede vriendin Odel afgesproken. Hoewel ze veel liever in Merchant's House was gebleven dan naar het hoge, smalle herenhuis te gaan waar haar echtgenoot Piers doordeweeks woonde omdat hij het hoofd van de Britse politieacademie was, had het zeker zijn voordelen om in de stad te zijn. Bijvoorbeeld dat ze daar dichterbij Odel in de buurt was.

Met haar zoontje Billy aan de hand en haar dochter Thirza in haar kielzog stapte ze naar buiten. Haar nicht Columbine en haar elfjarige dochter Ianthe sloten de rij. Het was een stralende dag en de dieppaarse bougainville glansde als satijn tegen de elegante bleke gebouwen, terwijl het goudkleurige licht een diamanten schittering op de zee wierp. Zelfs de ramen van een doodgewone juwelierswinkel glinsterden als de schatten in de grot van Aladdin. Dulcie snoof de lucht diep op. Door de veranderlijke indigoblauwe zee voelde ze zich altijd beter, en daar had ze nu dringend behoefte aan.

Haar innerlijke rust werd echter niet gedeeld door de mensen die ze tegenkwamen op de trappen naar het Plateia Dimarchiou en op de wandelpromenade, de Liston.

Ze beheerste het Grieks redelijk en terwijl haar blik naar de fontein op het Plateia Spianada dwaalde, ving ze in het voorbijgaan flarden van zinnen

op: gefluister over ‘moord’ en gemompelde opmerkingen over ‘die Italianen.’

Daarmee bedoelden ze de Italiaanse generaal Enrico Tellini, zijn twee Italiaanse medewerkers en een tolk en een chauffeur, die in een hinderlaag waren gelokt en vermoord nabij de stad Ioannina, op Grieks grondgebied. Ze waren daar om te bemiddelen in een grensconflict tussen Albanië en Griekenland, en nu gaf Italië de Grieken de schuld van de aanslag en zinde het land op wraak.

Bij de gedachte dat er nog meer problemen konden ontstaan trok ze Billy dichter tegen zich aan, maar ze weerstond de neiging om dat ook bij Thirza te doen. Daar was haar zestienjarige dochter vast niet van gediend. In Merchant’s House was het makkelijker geweest om te doen alsof er geen vuiltje aan de lucht was, maar hier was de spanning om te snijden.

Odel zat al onder de gestreepte luifel van hun favoriete taverne naar een cricketwedstrijd op het enorme grasveld op het plein te kijken. Ze was een lange, imposante vrouw met weelderig kastanjebruin haar en ogen als gesmolten pure chocolade, doorspekt met goud. Odel was heel Grieks, heel mooi, en Dulcies beste en oudste vriendin.

‘Dit lijkt me een goed moment voor een ijsje, vind je niet?’ vroeg Dulcie aan Thirza. ‘Ga er om de hoek maar een halen met Billy en Ianthe.’

‘Waar is Ianthe dan?’

‘Kijk, daar komt ze al aan.’

‘Wat is ze toch een slome,’ zei Thirza klaaglijk.

‘Lief zijn.’

Met een gelaten blik in haar ogen zwaaide Thirza naar Ianthe en liep ze samen met Billy op haar af.

‘Heb je het al gezien?’ Odel stak haar hand in de grote bruine tas die naast haar stoel stond en haalde er een paar opgevouwen kranten uit.

Terwijl Odel de kranten op tafel uitspreidde, keek Dulcie nerveus naar de koppen. Er was slechts één Engelstalige krant bij.

#### REGERING ALBANIË BLIJFT AANSLAGEN ONTKENNEN

#### VERNEDERING DREIGT VOOR GRIEKENLAND

‘En wat denk je hiervan?’ Odel pakte een van de kranten uit Athene op en vertaalde al lezend: ‘ “De door Italië geëiste herstelbetalingen vanwege de

aanslagen zijn buitenproportioneel en komen niet voort uit een verlangen naar gerechtigheid, maar zijn bedoeld om Griekenland tot op het bot te vernederen.”’

Bij het zien van de bezorgde blik van Odel voelde Dulcie zich steeds minder op haar gemak. Haar vriendin maakte zich immers niet zo snel zorgen. Zelfs toen ze als kind bij elkaar op school hadden gezeten in Engeland, had ze onverstoorbaar geleden. Als volwassen vrouwen hadden ze samen de wereld rondgereisd. Aangezien Odel verschillende talen vloeiend sprak, had ze vaak als tolk gefungeerd voor Dulcie en was ze een betrouwbare reisgenoot gebleken. Ze was een geboren Griekse, die was getrouwd met een Griekse ambtenaar op het bureau van de prefect in Corfu. Als zij zich zorgen maakte, zou iedereen dat moeten doen.

‘Het is klinkklare onzin,’ zei Columbine, die op de stoel tegenover hen neerplofte. ‘Iedereen weet dat die aanslag is gepleegd door Albanese rovers, niet door de Grieken.’

‘We weten helemaal niets zeker,’ verzuchtte Odel. ‘En de slachtoffers zijn geen van allen beroofd.’

‘Dat kan wel zo zijn, maar als je naar die donkere, onheilspellende bergen kijkt, kun je je wel indenken wat daar zoal gebeurt.’ Columbine mepte met haar hand naar de vliegen die boven de tafel zoemden.

‘Odel weet heus wel waarover ze het heeft,’ zei Dulcie geïrriteerd, terwijl ze naar de ober gebaarde dat ze koffie wilden.

‘En ik niet?’

‘Dat heb ik niet gezegd.’

‘Maar je bedoelde het wel.’ Columbines wijzende vinger trilde, waardoor ze een glas water omstootte.

‘In ’s hemelsnaam, zeg,’ mopperde Dulcie, terwijl ze het water met een servet opdepte.

Haar nicht kneep haar ogen tot spleetjes en zei zangerig: ‘Dulcie, de perfecte vrouw.’ Op haar gebruikelijke verongelijkte toontje vervolgde ze: ‘Jij denkt dat je alles weet, maar vergeet niet dat ik net zoveel zomers op dit eiland heb doorgebracht als jij.’ Ze was jaloers op Dulcie omdat ze dacht dat die een luizenleventje leidde, maar ze had geen idee hoe het echt zat.

Even werd het onaangenaam stil, tot Columbine zei: ‘Ik zou wel een wit wijntje lusten.’

‘Hou je eens een beetje in,’ reageerde Dulcie scherp. ‘Het is nog niet eens

elf uur.' Bij het zien van de beschaamde blosjes op Columbines wangen voelde ze zich een tikje schuldig.

De kinderen kwamen terug. Ianthe ging meteen tegen Columbine aan geleund staan, Billy kroop bij Dulcie op schoot en hield wat er van zijn hoorntje over was omhoog. 'Ik heb chocolade-ijs, mama. Twee bolletjes!'

Ze lachte. 'Lekker, hoor. Als je maar niet op mijn jurk morst.'

'O,' zei Thirza. 'Bijna vergeten. Een of andere knul zei dat ik dit aan je moest geven.'

'Wie was het?'

'Hoe moet ik dat nou weten? Gewoon, een knul.' Ze haalde een envelop uit haar zak en gaf die aan haar moeder.

'Mogen we limonade?' zeurde Billy.

'Nee,' zei Dulcie, 'je hebt net twee bollen chocolade-ijs op.'

'Ga je hem niet openmaken?' vroeg Thirza.

Dulcie draaide de envelop om en haalde haar schouders op.

'Geef hier, dan doe ik het wel,' zei Columbine, nog steeds met rode wangen. 'Weet je zeker dat hij niet voor mij is? Misschien wil iemand geld zien. Ik heb nog een paar... Ach, je weet wel, een paar openstaande rekeningen.'

'Ik kijk zo wel.' Dulcie gooide wat muntgeld op tafel en stond op. 'Eerst moet ik even mijn neus poederen.'

In de toiletruimte boven scheurde ze de envelop open met haar vingernagel en haalde er een wit velletje papier met slechts acht woorden uit. Elk woord bestond uit losse letters die uit kranten of tijdschriften waren geknipt. Ze las de zin twee keer.

**Je zult BOeten Voor Wat jE heBt GEdaan.**

## Hoofdstuk 2

Tien minuten later was Odel naar huis en wandelde de rest van het gezelschap langs de elegante zuilengalerij van de Liston. Thirza, Billy en Ianthe kletsten met elkaar en vergaapten zich aan de etalages, terwijl Columbine een tikje wankel achter hen aan sjokte. Dit was de uitgelezen plek om te zien en gezien te worden, en het deed Dulcie denken aan het Piazza San Marco in Venetië. Ondanks de schokkende gebeurtenissen van de laatste tijd ging het leven gewoon door. Ze probeerde troost te putten uit de vertrouwde aanblikken en geuren en zo haar akelige voor gevoel van zich af te zetten. Ze dacht weer aan het verontrustende briefje. Wat had dat te betekenen? Het moest een vergissing zijn. Misschien was het toch wel voor Columbine bedoeld. Die werkte zich immers aldoor in de nesten, waardoor Dulcie haar steeds uit de brand moest helpen, en niet alleen in financieel opzicht. Dulcie had maar één geheim... maar dat zette ze snel uit haar hoofd. Ze had lang geleden geleerd dat ze zich op het heden moest concentreren. Het verleden had ze diep weggestopt.

Wat de toekomst ook zou brengen, vandaag was een prachtige dag. Nog even, dan zouden ze naar huis gaan om te lunchen. Haar lievelingskostje: verse kreeft, geserveerd met salade. Als nagerecht stond er een *sykomaïda* op het menu, een weelderige Corfiotische cake, bereid met gedroogde vijgen, amandelen, sinaasappelschil, peper, kaneel, wijn en ouzo. Na afloop zou ze op bezoek gaan bij de jonge vluchtelingen die in de vesting waren ondergebracht. Die arme kinderen waren hierheen gekomen vanuit Klein-Azië, ook wel bekend als Anatolië, nadat ze dakloos waren geraakt door de Grieks-Turkse Oorlog. Dulcie was erg met hen begaan.

Ook moest ze hoognodig haar literair agent schrijven om te vragen of die haar een lijst met recente non-fictietitels kon toesturen. De uitgeverij hield zich nog niet met fictie bezig, al waren er wel plannen in die richting. Ze verlangde vurig terug naar haar jonge jaren, waarin ze had rondgereisd en geschreven. Met twee opgroeiende kinderen was dat onmogelijk, en hoewel het ook voordelen had om aan een bureau gekluisterd te zijn, was het lang zo leuk niet.

Tussen het winkelend publiek zag Dulcie haar man met opeengeklemd

kaken op haar afkomen. Zo te zien had hij geen goed nieuws. 'Kun jij de kinderen meenemen, Columbine?' riep ze daarom.

Ze was nog niet uitgesproken of Billy rende naar haar toe en sloeg zijn armen om haar middel. 'Ik wil bij mama blijven.'

Piers kwam naast haar staan en fronste zijn voorhoofd. 'Je betuttelt hem te veel. Hij had al in Engeland op kostschool moeten zitten.'

Terwijl Dulcie haar zontje over zijn krullende haar streek, keek hij met een smekende blik in zijn bruingroene ogen naar haar op. 'Daar is hij nog te jong voor,' zei ze.

Om de mond van Piers verscheen een geïrriteerde trek. 'Hij is al negen. Zelf was ik acht toen ik naar kostschool ging. Daar ben ik niet slechter van geworden.'

Haar man had met alle geweld een gezin willen stichten, terwijl zij in eerste instantie haar twijfels had gehad. Ze dacht terug aan hun gesprek destijds.

'Alle vrouwen willen toch kinderen?' had hij gevraagd.

Was dat zo? Ze had geen idee.

'Ik heb een carrière,' kaatste ze terug.

'Die boekjes van je?' vroeg hij lachend.

'Ik heb een eigen uitgeverij,' zei ze bits, ook al was ze in die tijd nog maar voor de helft eigenaar. Ze moest zich inhouden om er niet bij te zeggen dat ze tien keer zoveel geld verdiende als hij.

Uiteindelijk was ze toch gezwicht, en nu was zij degene die er alles aan deed om de kinderen bij zich te houden en probeerde hij er juist een weg te sturen.

'Billy,' sprak ze hun zontje toe. 'Ga maar met Thirza mee, lieverd. Ik kom er zo aan, beloofd.'

Terwijl Columbine en de kinderen wegliepen, verkondigde Billy tegenover iedereen die het horen wilde dat pistache zijn lievelingsijs was, niet chocolade.

'Mooie jurk,' merkte Piers op, terwijl hij een hand op haar middel legde.

Ze dwong zichzelf om niet in elkaar te krimpen. 'Dank je.'

'Het was fijn, hè, gisteravond?' Zijn stem werd zachter. 'Ik moet al de hele ochtend aan je denken en zou je nu wel de kleren van het lijf willen scheuren.'

'Nog voor de lunch?' vroeg ze gekscherend, om haar verbazing te verhullen. Haar man mocht dan dol zijn op seks, normaal gesproken sprak hij er zelden over.

'Hoe laat is het?' vroeg hij.

Ze keek op haar horloge. 'Halfeen. Kom je wel thuis lunchen?'

Zijn gezicht werd ernstig en hij schudde zijn hoofd. ‘Daarom kwam ik naar je toe. De lunch gaat niet door. Ik moet alle Britten oproepen om zich bij het consulaat te melden. Het ziet er niet goed uit.’

De moed zonk haar in de schoenen.

‘Een aantal Italiaanse oorlogsschepen staat op het punt om vlak buiten de stad voor anker te gaan,’ zei hij op gedempte toon. ‘We weten niet precies waarom, maar de hoge omes maken zich zorgen.’

‘Moet ik echt mee?’ vroeg ze.

‘Ik wil je niet bang maken, schat.’ Hij maakte aanstalten om een arm om haar schouders te slaan.

Deze keer deed ze een stap bij hem vandaan, want het gebaar voelde eerder beklemmend aan dan geruststellend. Opeens wilde ze niets liever dan naar huis gaan. Naar Merchant’s House, om precies te zijn. Ze haalde zich de reis ernaartoe voor de geest. Hun grote motorboot, die hen langs de oostkust van het eiland helemaal naar het huis in het noordoosten zou brengen. De frisse zeebries die hun de nodige verkoeling zou bieden. De boot was haar grote trots, met zijn prachtig gelakte houten romp en twee plekken waar je aan het roer kon staan – een voor haar op de boeg, en een voor de bemanning op de achtersteven. Ze vond het heerlijk om over de zee te reizen, vooral na een bloedhete dag. De zandpaden die hier voor wegen moesten doorgaan en vrijwel onbegaanbaar werden zodra het begon te regenen hadden haar nooit kunnen bekoren.

In Merchant’s House voelde het alsof de rest van de wereld niet bestond. Geen politiek, geen rare briefjes, niets om je zorgen om te maken. Alleen het geluid van de zee die tegen de kust kolkte en de geur van zout en dennen-naalden in de lucht.

‘Luister je wel, Dulcie? Je moet meteen meekomen.’

‘Ik moet mijn nieuwe hoed nog halen,’ wierp ze tegen, al had ze eigenlijk gewoon een momentje nodig om tot zichzelf te komen, om haar hartslag onder controle te krijgen zonder dat haar man het doorhad.

Even keek hij haar geërgerd aan, toen wierp hij een blik op zijn horloge. ‘We hebben maar een halfuur.’

‘Prima, dan zie ik je daar wel.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Als je maar zorgt dat jullie er allemaal zijn. Ook dat drankorgel van een nicht van je.’

Dulcie veegde met een schone zakdoek het zweet van haar voorhoofd en

zette koers naar de hoedenmakerij, iets verderop in de straat. Het was een aftands zaakje, maar de hoedenmaakster ontwierp al tientallen jaren lang hoeden voor de familie Caruthers en was nog altijd de beste in de stad.

Binnen liep ze de trap op en trof ze Thalia aan in een kamer die naar lavendel geurde.

De oudere vrouw was geheel in het zwart gekleed en wees naar het raam. Normaal gesproken was ze erg spraakzaam, ook al begreep Dulcie meestal hooguit een paar woorden van het extreem rappe Grieks dat ze sprak. Nu bespeurde ze een mengeling van opwinding en nervositeit in de stem van de vrouw.

Toen ze bij Thalia ging staan, reikte de vrouw haar een verrekijker aan.

Die richtte ze op de haven. Links zag ze de Venetiaanse haven, met de politieacademie waar Piers werkte. Toen ze de verrekijker iets omhoogbracht, zag ze de buitenste havenmuren. Lieve help! Haar man had gelijk gehad. Buiten hun prachtige stad ging een groot aantal schepen voor anker. Door de hoge masten leken ze eerder op gigantische insecten.

Terwijl ze scherpstelde op een van de schepen, klonk er een daverende klap. Geschrokken liet ze de verrekijker op de grond vallen. De vrouwen staarden elkaar even aan en keken vervolgens weer naar de zee, waar nu een enorme zwarte rookpluim uit een van de schepen opsteeg.

Het lawaai begon weer en Dulcie rilde toen de ene na de andere klap over het eiland dreunde.

*Boem! Boem! Boem!*

Keer op keer schudde het gebouw op zijn grondvesten. Haar hart ging zo wild tekeer dat ze vreesde dat het uit haar borst zou vliegen. Had ze dit aanvoeld? Zou dit het zijn?

Thalia klampte zich aan haar arm vast.

‘Goeie genade!’ mompelde Dulcie, met het zweet prikkend in haar haar-grens. ‘De Italiaanse marine valt ons aan.’

Waarom in vredesnaam?

Het volgende moment zag ze de vlammen en rookkolommen boven de oude vesting. Stelletje idioten. Er lag daar nog wapentuig opgeslagen! Dat zou vrijwel zeker de lucht in gaan.

Haar gedachten buitelden over elkaar heen. ‘Ik moet mijn kinderen zoeken.’

Thalia hield haar mouw stevig vast en waarschuwde haar in het Grieks.

Het enige wat tot Dulcie doordrong was: ‘Niet veilig, mevrouw.’ Ze rukte

zich los en liep zonder nog een woord te zeggen met twee treden tegelijk de trap af. Bij de laatste trede verzwikte ze haar enkel. Vloekend hinkte ze de straat op. Een scherpe, misselijkmakende stank drong haar keel binnen en de oorverdovende knallen bleven maar doorgaan. Ze voelde zich duizelig, gedesoriënteerd. Het leek wel of er een strakke band om haar hoofd was gespannen. Ze deed haar ogen dicht in een poging het allemaal te laten ophouden. Toen ze ze weer opendeed, zag ze Columbine, die de kinderen meesleepte in haar richting. Billy's wangetjes waren vuil en betraand, Thirza en Ianthe klampten zich bleek van angst aan elkaar vast.

'Ren naar het Britse consulaat en blij daar,' schreeuwde Dulcie boven het lawaai uit. 'Thirza, zorg voor Billy.'

'Dat kan ik wel doen,' zei Columbine.

'Geen sprake van! Thirza doet het.'

Met gefronst voorhoofd keek haar nicht haar aan. 'Waarom probeer je me altijd voor schut te zetten?'

'In vredesnaam, zeg! Moet dit nu?'

'Ik beloof dat ik voor hem zal zorgen.'

'Ik kan heus wel voor mijn eigen broertje zorgen,' mompelde Thirza.

Dulcie haalde diep adem. 'Hoor eens, het kan me niet schelen wie het doet, als er maar op hem gelet wordt. Doe het samen maar.'

'Waar ga jij dan naartoe, mama?'

'Ik moet kijken of de kinderen in orde zijn.'

'De vluchtelingen?' vroeg Columbine verbouwereerd.

Thirza greep de arm van haar moeder vast. 'Nee, mama!'

De scherpe, zoete geur van explosieven hing om hen heen. *Cordiet*, dacht ze. Een scherpe geur die aan perensnoepjes deed denken, gevolgd door de muskusachtige geur van TNT. Dulcie maakte zich van haar dochter los en hinkte naar de oostelijke rand van het Plateia Spianada.

Piers verscheen ook weer op straat en toen Dulcie beseftte dat hij achter haar aan kwam, versnelde ze ondanks haar pijnlijke enkel haar pas en slingerde ze tussen de hordes geschrokken, verwarde mensen op straat door.

'In godsnaam, mens. Het is hier niet veilig,' riep hij haar na.

Ze ploeterde verder, maar hij haalde haar al snel in en pakte haar bij haar elleboog.

Hoewel ze zich wist los te rukken, moest ze hevig hoesten door de verstikkende geur van verbrand rubber. Haar keel voelde rauw aan en slikken

ging moeilijk. ‘De vesting wordt beschoten,’ zei ze. ‘Is de stad al getroffen?’

‘Nog niet, maar je móét met me meekomen. We moeten hier weg.’

Hoger op de heuvel ontplofte iets. Een dikke rode rook maakte het onmogelijk om nog iets te zien en Dulcie hoorde de doodsbanige menigte gillen.

Het kabaal bereikte een hoogtepunt toen de mensen begonnen te duwen en trekken in een wanhopige poging de haven en de vesting te ontvluchten. Piers hield haar stevig vast en riep in haar oor: ‘Blijf hier. Als ze zo doorgaan, worden er nog mensen onder de voet gelopen.’

‘Ik moet de vluchtelingen helpen,’ schreeuwde ze, haar tranen verbijtend.

‘Dat kan niet, Dulcie. Niet voordat dit voorbij is. We moeten nu naar het consulaat toe.’

‘Waarom dan?’

Terwijl de menigte uiteenstoof, bij het plein vandaan, werd het lawaai wat minder en kon hij iets zachter praten. ‘De Italianen moeten precies weten wie hier zijn. Als er Britse burgerslachtoffers vallen, breekt er meteen oorlog uit.’

‘En de vluchtelingen dan? Het zijn nog maar kinderen.’

Voordat hij kon reageren, werd het bombardement hervat. Met haar handen tegen haar oren gedrukt dook Dulcie ineen. Haar enkel begaf het nu echt en ze zakte op de straatstenen neer, waardoor haar prachtige zijden jurk scheurde. Ze zag niets en wreef met de rug van haar hand in haar schrijnende ogen. Het zicht werd er niet beter op. Rook. Tranen. Rennende mensen. Daverende voetstappen. Nog een golf van schreeuwende mensen die haar omringde.

*Laat het ophouden! Laat het ophouden!*

De Grote Oorlog lag nog maar vijf jaar achter hen. Hoe kon Italië dit nou doen? Waren ze het vechten niet zat? Waren ze na al die jonge levens die verloren waren gegaan nog steeds niet klaar met het zaaien van dood en verderf?

Haar ogen voelden iets minder rauw aan en nu de rook een beetje optrok, speurde ze de lucht af. Waren dat nou vliegtuigen?

## Hoofdstuk 3

### *Het Britse consulaat*

Piers hielp Dulcie de trappen voor het gebouw te beklimmen en naar binnen te gaan. Niemand had oog voor hen. Mannen verdrongen elkaar in een poging zich bij de mensenmassa in de grote vergaderzaal te voegen, vrouwen met klemborden probeerden zich een weg door de menigte te banen en ergens dichtbij krijste een baby. De moeder stond met de baby dicht tegen zich aan gedrukt tegen de muur geleund en zag er uitgeput uit. Toen Dulcie haar nek strekte, zag ze haar nicht in de richting van een van de andere zalen lopen. Gelukkig maar, de kinderen waren dus veilig. Opeens raakten de gemoederen in de vergaderzaal zo verhit dat ze haar handen voor haar oren sloeg vanwege het lawaai. Door de open deur ving ze een glimp op van rood aangelopen, forse mannen die met een vuist op tafel sloegen en dreigden met wraak, terwijl hun arme vrouwen hen probeerden te kalmeren.

‘Alstublieft,’ riep de consul. ‘Kunnen we ons alstublieft een beetje beheersen? We zijn toch beschaafde Britten?’

In eerste instantie werd er geen acht op hem geslagen, maar geleidelijk aan werd het rustiger en keken de mensen hem afwachting aan. Het enige geluid kwam nog van de ambulances en sirenes in de verte.

O god, dacht ze. Waarom moest dit nou gebeuren?

‘Luister,’ vervolgde de consul. ‘Er is me verteld dat dit geen oorlogsdaad is.’

Een golf van ongeloof trok door de zaal. ‘Geen oorlogsdaad?’ riep iemand ongelovig uit. ‘Sinds wanneer is het geen oorlogsdaad meer om een bombardement uit te voeren op een ander land?’

‘Wat is het dan, een theebransje?’ schreeuwde een bijdehand type achterin.

‘Mussolini heeft een ultimatum gesteld,’ lichtte de consul toe. ‘Zoals jullie al wel gelezen zullen hebben, worden er herstelbetalingen geëist vanwege de moord op die Italianen. De Italianen doen dit omdat de Grieken die eis niet hebben ingewilligd. Ze zullen het eiland bezetten tot de Griekse overheid over de brug komt.’

Er werd luid gemompeld in het vertrek.

‘Die verrekte Mussolini.’

‘Wie denkt hij wel niet dat hij is?’

‘We moeten die eikels platbombarderen!’

De consul stak een hand op. ‘Heren, heren, alstublieft. Ik heb een lijst nodig van alle aanwezigen, en een lijst van alle Britten die mogelijk op het eiland zijn, maar zich momenteel niet in de stad bevinden.’

De man leek zichzelf wel erg graag te horen praten en terwijl hij monotoon verderging, besloot Dulcie niet meer te luisteren. Ze streek haar gehavende jurk glad en wreef over haar hiel, waar door haar nieuwe hooggehakte pumps een blaas was ontstaan. Als ze had geweten wat de Italianen in hun schild voerden, had ze die schoenen nooit aangetrokken. Ze deed haar ogen dicht. Zoals altijd wanneer ze wilde ontsnappen, dwaalden haar gedachten af naar de zomer van tien jaar geleden, toen ze eind twintig was geweest.

Op een schitterende, maanverlichte avond waren ze te gast in het Achilleion, het sprookjespaleis dat de Oostenrijkse keizerin Elisabeth twintig jaar geleden op Corfu had laten bouwen.

Aan het einde van de zuilengalerij had ze een plekje gevonden waar ze niet te zien was, dat dacht ze tenminste. Vanonder de weelderige paarse bougainville had ze naar de zilverachtige bomen in de tuin gestaard en naar het geluid van de krekels geluisterd, zonder ook maar het minste vermoeden dat haar leven op het punt stond om voorgoed te veranderen.

Maar hij had haar gezien, en zij hem. Zou ze teruggaan in de tijd om het die met sterren bezaaide nacht in 1913 anders aan te pakken? Nee, want...

Ze slikte haar verdriet weg. Nee, die avond had veel te veel voor haar betekend.

Het was alleen haar bedoeling geweest om een luchtje te scheppen. Ze had gedacht dat ze alleen was toen ze in haar zorgvuldig uitgekozen zwarte zijden avondjurk van de Londense ontwerpster Lucile tegen een stenen pilaar aan had geleund. Maar toen, precies op het moment dat de roep van een uil door de lucht klonk, had ook een man zijn mond opengedaan.

‘Je hebt het te warm,’ zei hij.

‘Pardon?’ Ze draaide zich slechts half naar hem om.

‘Je hebt het te warm.’

Dat klonk erg stellig, al had hij natuurlijk wel gelijk.

Terwijl ze zich langzaam naar hem omdraaide, maakte hij een kleine bui-

ging en stapte het licht in. Zijn ogen waren als donkere poelen en hij had een wilde bos honingbruin haar. Zo te zien was hij jonger dan zij. Zijn tanden staken wit af tegen zijn gebruikte huid en om zijn mond speelde een ontwapenende glimlach. Hij was adembenemend.

‘Dulcie Caruthers,’ stelde ze zichzelf voor.

‘De reisboekenauteur?’

‘Inderdaad.’ Het was heerlijk om weer als auteur te worden gezien, niet alleen als moeder en echtgenote. Soms voelde het alsof haar creatieve kant voorgoed de kop was ingedrukt.

‘Aangenaam kennis te maken. Ik ben ook dol op reizen en heb de ziel van een zwerver.’ Met schuin gehouden hoofd keek hij haar onderzoekend aan.

Het liefst zou ze een gevatte opmerking maken, maar ze viel stil en kon haar ogen niet van hem afhouden. Gedurende die momenten voelde het alsof alles voorgoed kon veranderen of juist niet, maar dat ze geen van beiden wisten welke kant het op zou gaan. Ze geloofde niet in het lot, omdat ze het een prettiger idee vond dat mensen hun eigen leven konden bepalen, maar toch... maar tóch had ze het gevoel dat ze elke vezel van zijn lichaam al kende, elke gedachte in zijn hoofd, elk woord dat hij ooit zou zeggen. Onzin, natuurlijk. Volslagen onmogelijk. Maar toch voelde het alsof hij ook haar gedachten kon lezen. Alsof hij dat al deed.

Toen dacht ze weer aan haar man. Ze knipperde verwoed met haar ogen en deed een stap naar achteren, waardoor de betovering werd verbroken. Ze mompelde een excuus en rende zowat terug naar binnen.

Ze had gedacht dat daarmee de kous af was.

Maar natuurlijk was dat niet zo geweest.

Ze voelde dat akelige anonieme briefje ritselen in de zak van haar jurk. Zou dat hierover gaan?

Achter haar schraapte iemand zijn keel, waardoor ze met een ruk terugkeerde naar het heden en vol ontzetting om zich heen keek in het consulaat. Ze mocht zich niet laten achtervolgen door het verleden. Daar hoorde ze niet thuis. Zijn adem in haar hals, zijn vingers in haar haren. Haar bonkende hart. Snel liet ze haar hoofd hangen. Hoewel ze haar eigen stem niet vertrouwde, dwong ze zichzelf om Piers aan te stoten.

‘Wat?’ mompelde hij.

Ze hervond haar stem. ‘Denk je dat er ook nog een luchtaanval komt?’

‘Daar lijkt de consul niet van uit te gaan, maar je weet het nooit. Als het

uit de hand loopt...' Hij haalde zijn schouders op. 'Jullie kunnen maar beter snel teruggaan naar Merchant's House.'

'Ja,' zei ze, verlangend naar de met zon bespikkelde boomgaarden, de zwoele mistral die de bladeren deed ritselen, het geluid van de vrolijke stemmen van haar kinderen dat vanuit de tuin naar haar toe dreef. 'En jij dan?' Even voelde ze oprechte warmte voor hem en was ze blij dat hij bij haar was.

'Ik ben hier nodig,' antwoordde hij trots.

'Dat begrijp ik, maar pas alsjeblieft goed op jezelf. Ik ga de kinderen halen. Die zijn volgens mij met Columbine in een van de zalen achterin.'

Hij knikte.

Ze baande zich een weg door de menigte, de hal in, waar een man met een grote snor en een naar whisky ruikende adem zijn warme hand op haar billen legde. Vloekend duwde ze hem weg, en vervolgens haastte ze zich naar een vertrek achterin waarvan ze wist dat er banken en comfortabele fauteuils stonden. Daar zou Columbine wel zijn met de kinderen. Toen ze er aankwam, zag ze echter alleen Thirza en Ianthe, ineengedoken op een stoel, met hun armen om elkaar heen geslagen.

Thirza leek met haar opvallende blauwgroene gespikkelde ogen als het ei van een merel en haar huid als porselein niet op haar jongere broertje. Door haar wilde rode pijpenkrullen, die intenser en donkerder van kleur waren dan Dulcies eigen roodblonde haar, werd ze vaak aangezien voor een Ierse.

'Mama,' riep ze. 'Hier zijn we.'

Dulcie liep naar hen toe en ging op haar knieën voor hen zitten. 'Gaat alles goed met jullie? Waar is Billy?'

'Columbine is hem gaan zoeken. Hij was bij ons, dus hij moet hier ergens zijn.'

Toen Dulcie probeerde op te staan, vertrok haar gezicht van de pijn en zag ze dat Thirza haar bezorgd aankeek. 'Het is mijn enkel maar,' stelde ze haar gerust. 'Volgens mij moet die ingezwachteld worden.'

'Kom hier maar zitten, dan gaan wij wel op de grond zitten. Je bent toch nergens door geraakt?'

'Nee hoor.'

De opluchting die Dulcie voelde toen ze eindelijk haar enkel kon ontlasten, maakte haar bijna aan het huilen. Ze boog haar voet, en dat leek te helpen.

Een vrouw die ze vaag kende, deelde limonade en kopjes thee uit. Dankbaar nam ze de kop-en-schotel in ontvangst en keek om zich heen, tot haar blik

weer op Thirza viel. De moed zonk haar meteen in de schoenen bij het zien van de vastberaden uitdrukking op het gezicht van haar dochter.

‘Ik ga Billy zoeken,’ zei Thirza, terwijl ze weer opsprong. ‘Ga je mee, Ianthe?’

Dulcie dacht terug aan wat Odel had gezegd toen Thirza nog maar twee was. ‘Ze is scherp en dapper, en weet nu al altijd haar zin door te drijven.’

Dat was waar. Thirza had altijd al een eigen willetje gehad. Toen ze anderhalf was, had ze zelf al haar luiertjes willen verschoneren. ‘Thirza doen.’

Hoewel ze officieel Theresa heette, was de bijnaam Thirza blijven hangen.

‘Ik ga,’ herhaalde haar dochter resoluut. Nu ze zestien was, torende ze met haar ranke gestalte en lange benen boven Dulcie uit.

‘Nee, Thirza. We wachten hier op Columbine. Waarschijnlijk is ze even met hem naar het toilet. Ik wil niet dat jullie allebei ergens los rondlopen.’

‘Los rondlopen? We zijn geen wilde dieren.’

‘Geen discussie, alsjeblieft. Pas jij nou maar op Ianthe.’

Thirza slaakte een overdreven zucht, maar deed wat haar was opgedragen.

De stemming begon om te slaan. Aanvankelijk hadden de mensen zich niet op hun gemak gevoeld, maar nu raakten ze steeds verontwaardigder en begonnen ze zich hardop af te vragen of ze hier opgesloten zouden worden. Na een tijdje zag Dulcie een secretaresse binnenkomen met een klembord. Er werden namen aan de lijst toegevoegd en zodra mensen zich hadden geïdentificeerd mochten ze vertrekken.

Toen het hun beurt was, kwam Dulcie moeizaam overeind en noemde ze al hun namen op, ook die van Billy en haar nicht. Daarna sprak ze Thirza en Ianthe toe: ‘Kom mee, meisjes. Volgens mij zie ik Columbine daar.’

Naarmate haar nicht dichterbij kwam, zag Dulcie echter dat haar gezicht rood en vlekkelig was en dat ze schichtig om zich heen keek. Columbine was een wrak, zoals Piers altijd zei, maar nu was ze er zelfs voor haar doen slecht aan toe.

‘Billy?’ vroeg Dulcie, om zich heen kijkend. Haar donkerharige schat was echter nergens te bekennen; haar adem stokte van angst.

Hoofdschuddend keek Columbine haar aan. ‘Is hij nog niet terug?’

‘Heb je hem niet gevonden?’

Bevend liet de andere vrouw zich op een stoel zakken. Toen ze weer iets zei, klonk haar stem hoog en onvast. ‘Ik... Ik... Ik voel me helemaal niet goed.’

‘Waar is Billy?’ Het liefst zou Dulcie haar door elkaar schudden. Ze was weer eens dronken! Uitgerekend nu.